

Кои ръце коя кукла са водили...

●
Сцена от рецитала-спектакъл „Момчето с криле“ (режисьор Душко Добрев) от русенската поетеса Мила Додотеева, посветен на Дванадесетия конгрес на БКП.

Веселите гласове, смехът и музиката още от входа ми подсказват, че съм уловила подходящ момент: хората работят! А на мен точно това ми е необходимо. И за да няма недоразумения за какви хора и за каква работа (със смех и музика!) става дума, веднага ще ви кажа: за млади те кукленици, които в момента репетират пиесата на Иван Остриков „Румето и старият лъв“, постановка на режисьора Пламен Дипчиков.

Преди да вляза в салона, срещам директора на Русенския куклен театър Крум Гергицов. Разбрал целта на посещения ми, той бърза да каже своята „партия“, за што след минута трябва да излезе:

— Възрастта ми е такава, че ми се иска да работя с повече млади хора, тъй като те са инициатори на новото, всеотдайни, ентузиастични. Пълни са с нови идеи

и най-важното — готови са да ги реализират. Стремим се да привличаме повече млади творци в театъра, които в сътрудничество с по-зрелите да изграждат спектакли с високи художествени качества, със силно въздействие върху детската публица. А младежкия дух, който царя в театъра, дължим на три неписани, но утвърдени в нашия колектив принципи: всеотдайност в работата, експериментаторство, изстраждане...

Думите на Крум Гергицов за мен са полезно въвеждане в това познато още от детството и в същност тъй непознато изкуство, което в момента се ражда на сцената, пред тъмния празен салон. Но куклите не се интересуват от това: бърбят весело, смеят се, плачат или кълмоват сконфузено, спрени от строгия глас на режисьора. Сдържам смеха си, за да не смущавам репетицията, но усещам, че на мо-

менти строгият Пламен Дипчиков също се смее. За завидване са невидимите актьори, шом с играта си размениват дори режисьора!

В почивката всички се събират в „кафето“. Гледам лицата на актьорите, слушам гласовете им, но ми е трудно да отгатна кои ръце коя кукла са водили. Помога ми Пламен: Румето е Соня Богтева, Писан — Гергана Краева, Лъвът — Атанас Карамаждрakov, Нечо и зъболекарят — Димитър Димитров, Стой — Ивайло Божков. В осветителната кабинка бе Иван Михайлов, в топ-кабината — Иван Маришов и Румен Стоянов. Самият Пламен Дипчиков в същност все още е четвъртокурсник по куклен режисура във ВИТИЗ, а тази постановка му е и за учебна практика, и за пътен лист в трудното куклено изкуство. Неговото мнение за хората, с които работи в пиесата: „Различни са... То ва понякога създава главо-

болния, но и прави работата по-интересна, тъй като асчичко носи творческа индивидуалност. Искам да кажа и за тръпката — това е наш, актьорски термин. Нея или я има, или я няма... А хората, с които работя тук, имат желание за работа. Това е вече гаранция за нещо...“

В „кафето“ за мигунка се отбива и комсомолската секретарка Румяна Джамбазова. От нея научавам някои подробности за комсомолския живот в театъра.

— Каго най-млади, те са и най-ентузиастични — казва Румяна и посочва комсомолския клуб-кафе, в който сме седнали. — Наше дело е! Сега не само ние, но и целият колектив се събира тук в почивките. А комсомолската ни дейност никак си все се преплита с творческата, защото актьорът навсякъде ходи със своето изкуство. Иначе не може. Радваме се, че децата ни запомнят от сцената и когато ни срещ-

нат на улицата, ни познаят така, както голямата публика познава своите актьори. Това за нас е много по-трудно, не само защото сме скрити. Знаете ли например какво значи да изкараш куклата ти да мълчи и да показва някакво чувство? Това, което драматичният актьор постига с мимика, с поглед... Да покажеш с куклата си това, значи да накараш чувството да мине и през сърцето, и през ръцата ти...

Комсомолската секретарка говори повече за творческата работа на младите си колеги, но аз я разбирам. Нали една такава чисто комсомолска инициатива — младите да станат приятели на детските градини, да ги посещават често, да радват децата с изкуството си, е пак творчество. И Соня Богтева, и Даниела Цекова, и самата Румяна Джамбазова сигурно се готвят така, както за сцената, преди да отидат при своите приятели от детска градина „Трети март“, и сигурно се възбудват. Защото, ако сам не се възбудваш, как ще накараш други те да се възбудват?

На тържестве спираме с Румяна пред голямото табло на входа, на което е занесано обещанието на комсомолците в чест на XIV конгрес на ДКМС и 100-годишнината на Георги Димитров: да не допускат нарушения в трудовата и творческата дисциплина, да бъдат непримирими към всяко нехайство, активно да участвуват в творческия и общественно-политическия живот на театъра. Обещания, цената на които знаят само те, актьорите-комсомолци. Както цената на още много, неписани обещания, които те са дали, поемайки кръста на едно очарователно, красиво, трудно изкуство.

Маргарита ТРИФОНОВА